

Arrest

**nr. 109 511 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met referentenummer 29127.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 december 2011 het Rijk binnen en diende op 19 december 2011 een asielaanvraag in. Op 7 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken, het soennitische geloof aan te hangen en afkomstig te zijn uit Chawinda (district Sialkot in de provincie Punjab). U en verscheidene verwanten onderhielden frequent contact met de ahmadi's. Enkele familieleden bekeerden zich tot het ahmadiya-geloof. In 1988 of 1989 zat uw vader zes maanden gevangen omwille van zijn omgang met de ahmadi's nadat een soennitische moslim een "First Investigation Report" (FIR) had laten opmaken bij de politie tegen hem en verscheidene Ahmadi's voor onbeleefd gedrag en vernielingen in de moskee. Na zijn vrijlating bedreigde deze imam u en uw vader telkens hij tijdens een betoging aan jullie huis passeerde. Jullie mochten geen contacten onderhouden met de ahmadi's.

Nadat u uw examens voor de "metric" (10de klas) had afgelegd wou de studentenorganisatie "Anjuman Talba Islam" (ATI) dat u hen vervoegde en dat u zich bekeerde tot de islam. U probeerde hen enkele keren uit te leggen dat u soenniet was maar ze luisterden niet. U wou de ATI niet vervoegen omdat u niet hield van deze organisatie. Eind 2007 begin 2008 bekeek u met vrienden een cricketwedstrijd. Leden van de ATI vielen jullie lastig. Er ontstond een schermutseling. Iemand slingerde een cricket bat of een wicket naar uw hoofd en u raakte verwond. Een dokter naaide de wonde. Op 20 december 2009 speelde u met uw ahmadi-vrienden een cricketwedstrijd. Een hele groep ATI-leden waaronder hun leider S.B. (...) en vergezeld van imam Q.L. (...) van de grote moskee van Anjuman omsingelden jullie. Er ontstond een gevecht en iemand sloeg u op uw neus met een fles of met een cricket bat. U raakte bewusteloos en kwam bij in het Ahmed-ziekenhuis. U had veel neusbloedingen waardoor u bloed kreeg toegediend, uw neusbeen was zichtbaar, uw neus was verschoven en de dokters moesten uw neus rechtzetten. U verbleef twee dagen in het ziekenhuis. U probeerde telkens klacht in te dienen bij de politie in het kantoor van Polora. Toen u na de aanval van 20 december 2009 klacht probeerde in te dienen met uw oom was imam Q.L. (...) samen met iemand van het ATI aanwezig bij een "Senior Higher Officer". De politie weigerde de klacht op te nemen en verklaarde dat als u contact onderhield met de ahmadi's de zaken nog erger zouden worden. Uw vader ging enkele keren bij Akhtar Hoessein Rizwi, een "member of the Provincial Assembly. Jullie gingen ook enkele keren naar de "District Police Officer" in Sialkot. Jullie kregen nergens gehoor.

Uw familie besliste om u bij uw oom in Kila Soba Singh te sturen en u verbleef vier à vijf maanden bij hem. Vervolgens trok u naar Sialkot waar u verbleef bij een andere oom van juli 2010 tot oktober 2011. Dan ging u naar Lahore waar u verbleef van november 2011 tot december 2011. Tussen door verbleef u nog enkele dagen in Islamabad en op andere kleine steden dicht bij Islamabad. Toen u in Kila Soba Singh verbleef kwamen mensen van de ATI u bedreigen in de winkel van uw oom. Ze zeiden dat u uw ahmadvrienden moest verlaten. Toen u in Lahore bij een vriend verbleef kwam S.B. (...) van de ATI met vijf à zes anderen naar het huis van uw vriend ergens tussen november en december. Hij gaf u een klap in het gezicht en deed daarna hetzelfde bij uw vriend. Ze zeiden dat je je vrienden moest verlaten of dat ze u zouden vermoorden.

Op 16 of 17 december 2011 verliet u Pakistan en vloog u via de Verenigde Arabische Emiraten naar België waar u op 17 december aankwam. Op 19 december 2011 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de subsidiaire beschermingsstatus en dit om onderstaande redenen.

*U legt **geen enkel begin van bewijs neer aangaande uw identiteit**. Nochtans verklaarde u dat u **in Pakistan over een identiteitskaart en een paspoort beschikt die bij uw vader liggen**. Sinds uw asielaanvraag meer dan een jaar en een maand geleden hebt u nog geen stappen gezet om u deze documenten te laten bezorgen (CGVS p. 7). Bewijzen van identiteit zijn van essentieel belang in iedere procedure, zo ook in een asielprocedure. U verklaarde dat u nog geen stappen hebt gezet daarvoor omdat u niet wist dat u dat nodig zou hebben. Dat is niet afdoende. Op ieder asielzoeker rust immers de plicht om al het mogelijke te doen om de identiteitsdocumenten waarover hij beschikt neer te leggen. U kan uw identiteit zodoende niet aannemelijk maken. U verklaarde dat u met een Pakistaans paspoort reisde dat de smokkelaar voor u had geregeld, op naam van M.S. (...). U legt dit paspoort echter ook niet neer evenmin als u andere documenten neerlegt die uw reisweg kunnen staven. Dat u nog uw identiteitskaart noch uw paspoort en evenmin het paspoort waarmee u zou hebben gereisd neerlegt en ook geen stappen hebt gezet om u uw identiteitskaart en paspoort te laten bezorgen laat het*

CGVS toe op een gereede wijze te vermoeden dat u voor de Belgische autoriteiten uw werkelijke identiteit, reisweg en –data probeert te verhullen. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u op de luchthaven van Zaventem, België bent binnengekomen zonder dat u de grenscontrole diende te passeren, vooral niet gezien u niet kan verklaren hoe u en de smokkelaar deze grenscontrole hebben vermeden (CGVS p. 6). Bovenstaande vaststellingen tasten ook uw algemene geloofwaardigheid aan.

Voorts legde u **geen eensluidende verklaringen af over uw verblijf in Pakistan sinds uw problemen**. Bij de DVZ (punt 9) verklaarde u dat u **van uw geboorte tot uw vertrek uit Pakistan in Haweli Wala, Chawinda verbleef en u gaf geen andere verblijfplaatsen op voor de voorbije jaren**. Voor het CGVS (pp. 2-3, 15-16) verklaarde u echter dat u **sinds december 2009 tot uw vertrek uit Pakistan op 16 of 17 december 2011 op verscheidene plaatsen onderdook voor de mensen van de ATI**. Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel dat u op verscheidene plaatsen zat ondergedoken. Ook in uw antwoorden in de vragenlijst (punt 5) had u **nergens vermeld dat u moest onderduiken**. Geconfronteerd hiermee verklaarde u enkel dat u het wel had vermeld (CGVS p. 2). De vragenlijst werd u echter in het Urdu voorgelezen en u ondertekende ze ter goedkeuring.

Verder is het ook uitermate bevreemdend te noemen dat u in 2008 door mensen van het ATI werd aangevallen, daarbij aan uw hoofd een wonde opliep die moest worden genaaid en dat u niet meer weet aan welke zijde van uw hoofd die wonde was, links of rechts (CGVS p. 11). U legt ook geen enkel bewijs van de medische behandeling die u hiervoor hebt gekregen neer. Evenmin legt u een bewijs neer van uw opname in het ziekenhuis na de aanval op u op 20 december 2009. **Nochtans verklaarde u daarover bewijzen te hebben in Pakistan** (CGVS pp. 12-13, Vragenlijst punt 5). Van een asielzoeker die zijn land ontvlucht omwille van een vrees voor zijn fysieke en psychische integriteit of uit een vrees voor zijn leven kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij alles doet wat in zijn mogelijkheid ligt om de documenten die zijn relaas kunnen staven neer te leggen. Dat u dit tot nu toe nog niet hebt gedaan doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

U kon ook **niets meer vertellen over de ATI, de organisatie waarmee u problemen kende**, dan zijn volledige naam A.T.I. (...), dat het een studentenvereniging was, dat de leider in Chowinda, Shezada Butt is en dat de politici veel steun geven aan deze organisatie. Ook over S.B. (...) en Q.L. (...), volgens u de aanstokers van uw problemen, kon u maar weinig vertellen. U hebt zich over deze organisatie en deze personen **ook nooit verder geïnformeerd**. U verklaarde daarover dat u niet van de organisatie hield en dat u geen interesse hebt in deze twee personen (CGVS pp. 10, 13). Dit getuigt van een dermate grote desinteresse in uw belagers dat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven er verder door wordt ondermijnd.

Ook legt u geen bewijzen neer over de FIR die tegen uw vader werd ingediend. Nochtans verklaarde u dat u deze FIR kan bekomen. Uw vader zat daarvoor zes maanden opgesloten en verscheen daarvoor voor de rechtbank. Ook daar legt u geen begin van bewijs van neer. Evenmin legt u het krantenartikel dat daarover verscheen neer (CGVS p. 5). U bent echter al meer dan een jaar en een maand in België en had dus ruimschoots de tijd om deze bewijsstukken te bekomen.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u zo goed als dagelijks optrok met ahmadi's, uw meeste contacten met ahmadi's verliepen en volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier verkeerdelijk verklaarde **dat er geen verscheidene strekkingen bestaan in het ahmadiya-geloof**. U kon ook geen enkele naam opgeven van **ahmadi-kranten** en u wist niet of er in Chawinda ahmadi-kranten zijn. Ook kon u voor iemand die zo vaak met ahmadi's optrok maar **weinig vertellen over de problemen die de ahmadi's kennen in Pakistan omwille van hun geloof**. Uw antwoorden beperkten zich tot dat er een tijd geleden een bomaanslag was in hun moskee in Lahore, dat er ar altijd betogingen zijn tegen hen; dat ze worden gepest en dat hun huizen aanvallen. Meer kon u daarover niet vertellen en u heeft zich daarover ook nooit verder geïnformeerd (CGVS pp. 9, 16-17). Ook dit draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van uw problemen in Pakistan omdat u optrok met ahmadi-vrienden.

Gezien al deze vaststellingen is uw asielaanvraag ongeloofwaardig. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw land een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen

Pakistan en Afghanistan. Niets wijst er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden temeer daar u niet afkomstig bent uit de getroffen regio.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn identiteitskaart en een medisch attest betreffende zijn ziekenhuisopname.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van *“de art. 48/3, 48/4, 57/6, voorlaatste lid en 62 Vreemdelingenwet; Schending van art. 22 Grondwet; Schending van de zorgvuldigheidsverplichting; schending van de materiële en formele motiveringsverplichting”*.

3.3. De Raad wijst vooreerst op de vaste rechtspraak bij de Raad van State die stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Daar waar verzoeker de schending van artikel 22 Grondwet aanvoert, geeft hij niet aan op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt niet ontvankelijk aangevoerd.

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.5. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

4.2. De bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

4.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen, antwoordt de Raad dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

4.4. Verzoekers bewering in het verzoekschrift minderjarig te zijn is niet ernstig nu hij geboren is op 20 december 1984 en bijgevolg reeds 28 jaar oud is.

4.5. Uit het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van de problemen die hij ondervond omdat hij optrok met ahmadi-vrienden en omdat enkele van verzoekers familieleden zich bekeerden tot het ahmadiya-geloof. Verzoeker meent dat zijn vaders problemen van eind jaren '80 aan de basis lagen van zijn moeilijkheden. Anderzijds had verzoeker ook problemen met de studentenorganisatie "Anjuman Talba Islam" (ATI), die erop zouden staan dat verzoeker zich bij hen zou aansluiten en zich tot de islam zou bekeren niettegenstaande hijzelf wel soenniet is. Verzoeker zou een aantal keren in een gevecht zijn verwikkeld geraakt met leden van deze organisatie, klacht hebben ingediend bij de politie, maar nergens gehoor hebben gekregen.

4.6. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. De commissaris-generaal stelde ter zake terecht vast dat verzoeker niet aantoonde zijn voorgehouden identiteit onmogelijk genoegzaam te kunnen adstrueren. Verzoeker verklaarde op het CGVS nochtans dat hij beschikt over een identiteitskaart, geboorteakte en paspoort en merkte dienaangaande op "*Op dit moment heb ik niets bij maar gelieve me enige tijd te geven om het te laten versturen*" (zie gehoor CGVS p.8). Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift een kleurenkopie van zijn identiteitskaart gevoegd. Daargelaten dat niet wordt aangetoond waarom dit nieuw bijgebrachte stuk niet eerder in de administratieve procedure kon worden neergelegd, betreft het een fotokopie waarvan de bewijswaarde gering is nu een dergelijk stuk gemakkelijk te fabriceren is. Dit document is dus geen bewijs van verzoekers identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. De Raad stelt vast dat, gezien het gehoor op het CGVS plaatsvond op 18 maart 2013, niet aanvaardbaar is dat verzoeker tot op heden nog steeds in gebreke blijft enig werkelijk identiteitsbewijs neer te leggen, terwijl hij uitdrukkelijk had aangegeven dat hij deze documenten kon krijgen. Derhalve schiet verzoeker op ernstige wijze tekort in zijn medewerkingsplicht en vormt het ontbreken van enig werkelijk identiteitsbewijs een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid. Verzoekers bewering dat "*Zo wordt de verzoeker verweten geen identiteitsdocumenten te hebben. De verzoeker is zeer verrast dit te horen. Hij heeft geen paspoort maar heeft wel steeds een identiteitsdocument gehad en heeft dit ook besproken en getoond*", is strijdig met de gegevens uit het administratief dossier nu hij ten tijde van het gehoor op de DVZ en het CGVS niet in het bezit was van zijn identiteitskaart. Ook van de overige spoedig beloofde documenten met name "*FIR vader, nieuwsartikel van een krantenartikel dat mijn vader met andere Ahmadi's zaken kapot sloeg*"

in een moskee" (zie gehoor CGVS p.8), wordt niet toegelicht waarom deze tot op heden niet werden neergelegd.

4.7. Verzoeker voert een verhaal aan dat hij niet kan hard maken. De Raad stelt vast dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij wordt gelinkt aan de ahmadi omwille van hetgeen zijn vader overkwam eind jaren '80. Ook al zou waarachtig zijn, wat niet wordt aangetoond, dat verzoekers vader in 1988 of 1989 tezamen met ahmadi veroordeeld werd tot zes maanden gevangenis voor onbeleefd gedrag en vernielingen in de moskee op basis van een "*First Investigation Report*" (FIR) van een soennitische moslim dan nog toont verzoeker het verband niet aan met hem.

4.7.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat "*De Commissaris-generaal geeft aan dat de verzoeker de vervolging niet aantoont omdat hijzelf weinig details kent van de ahmadi's. Dit doet niet ter zake.*" Aangezien verzoeker verklaarde dat zijn familie en hijzelf worden gevisieerd wegens hun frequente contacten en hechte vriendschapsbanden met ahmadi, werd door de commissaris-generaal terecht gepeild naar verzoekers kennis aangaande het ahmadi, hun geloof en hun leefomgeving. Verzoeker gaf op het CGVS zelf aan "*Veel weet ik niet*" van de ahmadi en "*Ze hebben me veel zaken verteld maar ik kan dingen moeilijk onthouden*". Daargelaten verzoeker tevens foutief verklaarde dat er geen verscheidene strekkingen bestaan in het ahmadi-geloof (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) is niet aannemelijk dat verzoeker niet bekend is met de problemen die de ahmadi kennen in Pakistan omwille van hun geloof. Zijn verklaringen dienaangaande op het CGVS bleven zeer vaag en getuigen geenszins van een nauwe betrokkenheid bij de ahmadi gemeenschap (zie gehoor CGVS p.17 "*Er zijn heel veel problemen, als het er eentje was zou ik het u zeggen*"; "*Ik denk dat er een tijdje geleden een bomaanslag was in hun moskee in Lahore, ik weet niet wanneer, recent*" en "*Er zijn altijd betogingen gaande tegen hen, ze worden altijd gepest, er gaan mensen naar hun huizen, slaan ruiten kapot...*"). Verzoeker verklaarde tevens dat hij zich nooit verder over hun problemen heeft geïnformeerd. Toen hem werd gevraagd waarom hij dit niet had gedaan, antwoordde hij "*Gewoon*" (zie CGVS p.17). Dergelijke onbekendheid en zelf desinteresse is strijdig met verzoekers beweerde hechte en langdurige vriendschapsbanden tussen verzoeker en zijn familie en de ahmadi families ("*dagelijks kwamen mijn Ahmadi-vrienden bij me en de zondag speelde ik zeker en vast cricket. Dicht bij mijn huis komen we 's avonds zeker en vast samenzaten, we kaarten of iets anders*". CGVS-gehoor). Verzoeker toont niet aan dat hij in het bijzonder optrok met ahmadi-vrienden.

4.8. De Raad stelt vast dat verzoeker het evenmin aannemelijk heeft gemaakt problemen te hebben met de "Anjuman Talba Islam" (ATI). Vooreerst kon verzoeker de twee incidenten in 2008 en 2009, waarbij hij telkens door mensen van het ATI werd verwond, niet objectiveren. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal "*onvoldoende oog heeft gehad voor de werkelijke gezegden van de verzoeker*" en vraagt zich af waarom in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker slechts 2 dagen in het ziekenhuis zou zijn opgenomen ingevolge de incidenten van 20 december 2009, terwijl hij bewusteloos was, een open neusbreuk had en zijn neus diende te worden rechtgezet. Opnieuw is verzoeker strijdig met zijn eerdere verklaringen waar verzoeker naar aanleiding van de aanval op 20 december 2009 en de toen opgelopen verwondingen aan zijn neus tijdens zijn gehoor op het CGVS duidelijk verklaarde dat hij toen maar enkele dagen in het ziekenhuis verbleef, 2 dagen misschien (zie gehoor CGVS p.12). Er kan dus niet worden ingezien welk punt verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift wil maken. Wat betreft het aan het verzoekschrift gevoegde medische attest merkt de Raad op dat het attest werd uitgereikt op 25 februari 2013 terwijl de voorgehouden feiten en hospitalisatie dateren van december 2009. Daarenboven stelt de Raad vast dat de inhoud van dit medisch attest niet met verzoekers verklaringen overeenkomt. Zo stelt het medisch attest dat verzoeker voor een week werd opgenomen en na 2 weken verbetering ontslagen werd. Verzoeker verklaarde echter maar enkele dagen, 2 dagen misschien in het ziekenhuis verbleven te hebben (zie gehoor CGVS p.12). Dit tast de bewijswaarde van het attest aan.

4.8.1. Hierbij komt nog dat verzoekers kennis betreffende de ATI organisatie die hij zozeer zou vrezen uiterst beperkt is. Verzoeker kent enkel de volledige naam, gaf aan dat het een studentenvereniging was met in Chowinda, S.B. als leider is en dat de politici veel steun geven aan deze organisatie. Verzoeker gaf tevens aan zich nooit over de organisatie of over haar leiders te hebben geïnformeerd omdat "*ik niet van hen hou*" en "*omdat ik geen interesse heb in hen, ik kan hun gezichten niet uitstaan*" (zie CGVS p. 10- 13).

4.9. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op de argumenten van de bestreden beslissing die grondslag vinden in het administratief dossier en de toegevoegde objectieve informatie die de Raad pertinent acht. Hij legt geen reisdocumenten of reisbescheiden neer waaruit zijn vliegreis naar Europa

kan blijken. Verzoeker zou volgens zijn verklaringen met een Pakistaans paspoort zijn gereisd dat een smokkelaar voor hem had geregeld, op de naam van M.S.. Dit paspoort zou door de smokkelaar zijn afgenomen. Verzoeker adstrueert op geen enkele wijze zijn voorgehouden reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoeker verklaarde dat hij de smokkelaar moest volgen en hij plots buiten was en er geen controle had plaatsgevonden (zie gehoor CGVS p.6), is dan ook niet aannemelijk. Verzoeker gaat hier voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Verzoeker toont dan ook niet aan wanneer, waar en hoe hij zijn land in werkelijkheid verliet. Deze vaststellingen ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag verder.

4.10. Waar verzoeker meent dat er onvoldoende rekening gehouden is met zijn mentale toestand, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS aanhaalde dingen moeilijk te kunnen onthouden. Toen verzoeker dan werd gevraagd of hij daar enig medisch attest van heeft, antwoordde hij *"Ik zal er één laten opstellen, ik ben nog niet naar dokter geweest"* (zie gehoor CGVS p.16). Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft een medisch attest neer te leggen waaruit zijn problematische psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat zijn psychologische toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vaststellingen van de bestreden beslissing onverkort overeind blijven.

4.11. Voor het overige brengt verzoeker ook doorheen zijn verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielaanvraag en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn asielaanvraag en de feiten aan de basis van dit aanvraag niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen *"zwaarwegende gronden"* om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten *"een reëel risico zou lopen"*, *"de doodstraf of executie"* of *"foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst"* zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.3. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker in deze elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie"* van 31 oktober 2012) blijkt dat in Khyber-Pakhtunkhwa de veiligheid van de burgerbevolking op ingrijpende wijze ondermijnd kan worden, maar dat het geweld in de regio is afgenomen en het leger Peshawar al sinds de operaties van 2009 onder controle heeft. Gezien verzoeker niet afkomstig is uit deze regio, staat niets verzoekers terugkeer naar Pakistan in de weg.

5.4. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van de dossier blijkt dat zijn asielmotieven voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Waar verzoeker vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

8. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK